

[Poul Dam.]

sentlig grad foregå ved ydelse af indeksregulerede offentlige lån. Disse vil, på grund af den indbyggede inflationssikring, kunne udstedes til meget lav rente. Såfremt de øvrige inflationsbæmpende foranstaltninger lykkes, kan man meget vel forestille sig en rente på omkring to procent. Midlerne til disse lån tænkes bl. a. fremskaffet ved udstedelse af indeksregulerede boligfundsbeviser, der både kan afsættes på det frie marked og anvendes til den værdifaste pengeanbringelse, som en række fonds og pengeinstitutioner af lovgivningen er forpligtet til.

Når der gennem disse foranstaltninger er opnået et rentefald, bør der skabes muligheder for en konvertering af gamle højtforrentede lån.

Også selv om rentereformen vil begrænse tilbøjeligheden til at optage private lån til forbrug, vil der være behov for en egentlig regulering af långivningen. Det foreslås derfor, at al långivning skal bygge på en og samme offentlige vurdering, at der fastlægges et tinglysningsloft, og at optagelse af til lægslån vanskeliggøres.

Endelig må det gennem yderligere lovforanstaltninger sikres, at ingen værdistigning på fast ejendom kan omsættes til forbrug. Loven om særlig indkomstskat bør således udvides til også at omfatte ejerboliger, men ud fra det nævnte formål bør der indrømmes fritagelse for den særlige indkomstskat, når sælgeren geninvesterer salgsprovenuet i en anden ejerbolig. Desuden foreslås der indført maksimalavance ved salg af jord, således at spekulationsgevinsterne undgås.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til de bemærkninger, der ledsager forslaget, skal jeg anbefale det til folketingets velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Nathalie Lind): Hermed tillader jeg mig at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om erstatning af statsmidler til ofre for forbrydelser.

Inden for dansk kriminalpolitik har man hidtil i praksis hovedsagelig koncentreret interessen om gerningsmandens forhold. Ofrets stilling har man ikke viet samme opmærksomhed.

Formelt har ofret efter dansk ret krav på erstatning fra gerningsmanden og kan på de

i retsplejeloven § 991 ff angivne betingelser på begæring få sit krav behandlet under straffesagen. Men reel mulighed for at få tabet erstattet har ofret sjældent. Hvis gerningsmanden ikke findes eller ikke er i stand til at betale den idømte erstatning, er ofret ofte lige så dårligt stillet, som hvis han ikke havde haft krav på erstatning.

I en række lande har man taget konsekvensen heraf og har indført en kompensationsordning til ofre for voldsforbrydelser, f. eks. udformet således, at erstatning udbetales af staten, der derefter kan gøre regres over for gerningsmanden.

I den juridiske litteratur har ofrets retsstilling kun i beskedent omfang været gjort til genstand for behandling, og forslagsstillerne opfordrer derfor regeringen til gennem et kommissions- eller udvalgsarbejde at lade hele denne problemstilling underkaste en dybtgående analyse og på baggrund heraf udarbejde lovforslag om erstatning af offentlige midler til ofre for forbrydelser. Egne forbilleder for en sådan ordning findes f. eks. i England, hvor man i 1964 vedtog regler om erstatning af statsmidler til ofre for voldsforbrydelser. Denne ordning angives at have fungeret udmærket.

Det er dog forslagsstillernes opfattelse, at undersøgelsen ikke på forhånd bør afgrænses til erstatning for personskade ved voldsforbrydelser, men at det må overvejes at lade erstatningen omfatte også tingskade og ikke-økonomisk skade. Den nærmere afgrænsning af, hvilke forbrydelser der bør være erstatningsberettigende, og hvorledes afgrænsningen bør være i forhold til eller i kombination med eksisterende forsikringsordninger, må afvente den sagkyndige undersøgelse.

I overvejelserne bør ligeledes indgå, hvilken myndighed der skal kunne tilkende ofrene erstatning, og hvilke betingelser f. eks. med hensyn til konstatering af tabet og dets størrelse der skal være opfyldt for, at ofret kan være berettiget til erstatning.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at en større forståelse for en fortsat humanisering og udvidelse af kriminalforsorgen i frihed vil kunne opnås i befolkningen og hos dem, der bliver ofre for forbrydelser, såfremt samfundet står som garant for, at ofrene ikke lider økonomiske tab.